

Lysten til at dække, og hvor stort Sammenholdet, det blinde Sammenhold er. Og jeg maa nu sige, det højtærede — nej nu ikke længere højtærede, men kun ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) ved jo selv, hvor langt man gaar for Sammenholdets Skyld, og hvor langt man gaar for Venskabet, og det ærede Medlem maa forstaa, da han forleden Dag søgte at røre ved Privatbanken, at der vil ogsaa være det samme Sammenhold og de samme stærke Baand; hvis det ærede Medlem havde draget en rigtig Analogislutning fra sig selv til dem, vilde det ærede Medlem maaske ikke være kommen med de berømte Udtalelser om, hvad Privatbankens Direktører „kunde“ — ja „kunde vide“.

Men, som sagt, man skal gaa dybt: Hvis Alberti-Affæren kun havde været en enkelt Affære, saa er Danmark heldigvis saa rigt og stort, at det kan bære en Svindler paa 15 Millioner; det kunde bære baade 2 og 3, men det afgørende for mig er, at Alberti er ikke den eneste Undtagelse. Han er kun en, ganske vist meget pragtfuld, Giftplante, der vokser paa en Jordbund, hvor mange andre Svampe have udviklet sig — i stort Format naturligvis, men alligevel, Jordbunden er der, og det er det, som er det farlige. Spørgsmaalet for mig er i Virkeligheden ikke det, om en Mand gaar udenfor Straffeloven eller ej. Spørgsmaalet er: Handler han saadan, at han er en farlig Mand? Thi jeg skal ganske ærlig sige, at i det Øjeblik, en Mand som Alberti gaar udenfor Straffeloven, ja, saa tager han sin Chance, saa har Samfundet Lov at skyde paa ham. Men saa længe han ikke havde overskredet Straffelovens Grænse, var han dobbelt farlig, thi saa længe var Samfundet værgeløst; saa snart en Mand overskrider Straffelovens Grænse, har jo Samfundet Magtmidler imod ham. (*Sabroe*: Da han var farlig, dækkede Højre ham). Ja, den Maade, hvorpaa det ærede Medlem fra Aarhus Amts 2den Valgkreds (*Sabroe*) altid fører sin Kampagne, gør det meget vanskeligt, selv i de Tilfælde, hvor han har Ret, at give ham den Støtte, han er ude efter — det ved det ærede Medlem selv.

Det, der skal læres i Øjeblikket her i Landet, er nogle ganske faa, men ogsaa ganske fundamentale Sætninger, der lyde saa nemt, at ethvert Barn kan lære dem i sin ABC. Den første er, at et Tillids-hverv er ikke et Ben, men et Ansvar. Naar jeg bliver valgt ind i en Bestyrelse et eller andet Sted, har jeg et Ansvar og

skal gøre et Arbejde, men det er ikke en Hæder eller et Ben. Det andet, der skal læres, er, at vore Banker ere ikke blot private erhvervsdrivende, men ere Ledere af Landets økonomiske Udvikling og have et Ansvar i den Henseende. Den tredje Ting, der skal læres, er atter den simple Ting, der synes saa uendelig naturlig, men som desværre kun overholdes i de færreste Tilfælde, at offentlige Regnskaber skulle være rigtige. Og den sidste Ting, vi skulle lære, og som vi ogsaa skulle lære herinde, er, at det, at man er flere om en Ting, det undskylder ikke, det forværrer, thi saa er man et Komplot. Det sidste Punkt, jeg her fremhæver, skyldes Overretssagfører Dreyer, en hæderlig gammel-dags Sagfører. Man dækkes ikke ved, at man er flere om en Ting, det er tværtimod en skærpene Omstændighed, thi saa er man et Komplot. Alle vi, som have siddet i Parti eller i Udvalg, vi, som styre i Flerhed, vide, at man siger: Jeg har ingen Skyld, du har ingen Skyld, vi ere alle uskyldige, men det, vi have lavet i Fællesskab, er en stor Kæltringestreg. Jeg tror, det er nødvendigt at forstaa, at det, at man er flere, dækker ikke, det skærper.

Derfor er det, jeg mener, der skal gaas dybt, og jeg er ikke enig med Statsgældsdirektør Andersen, der under Bankkrisen udtalte, at nu gjaldt det at tage forsigtigt paa det, være en rigtig pæn Mand og ikke tage for haardt — vi skulde glatte ud. Jeg vil sige, at det, der skal skæres bort, maa vi skære bort, og det, der skal frelses, skulle vi alle frelse og støtte efter bedste Evne. Men nu med Hensyn til det, der skal skæres bort, og de Personer, der skulle bort, vil jeg sige, at vi for et Øjeblik maa lægge den danske Øllebrød til Side, og det vilde for saa vidt være ønskeligt, at de Mænd, der have ledet vort økonomiske Liv vildt fra 1901, fratraadte. Men det er ogsaa ønskeligt, at det siges, at de skulle gøre det. Det er ønskeligt, at de Ting, som ere fremme, blive kritiserede paa Rigsdagen, netop fordi Rygterne gaa saa tæt og saa tykt, og netop fordi det maaske er Tegn paa vor nationale Skade, at vi sladre saa uendelig meget Mand og Mand imellem, men meget sjældent staa ved, hvad vi have sagt. Jeg tror, at man meget hellere offentligt maa sige det, der skal siges, end sladre Mand og Mand imellem; det gør Nationen uværdig.

Blandt de Ting, der efter min Mening har været vort Erhvervslivs Ulykke, har der været den Motivforskydning,